

blev det senere forhøjet. Men for de uorganiserede Arbejdere, med Hensyn til hvilke der var skarp Strid om, hvorvidt de skulde kunne faa Adgang til at forsikre sig eller ikke, oprettedes der ved en Del Banker og Sparekasser Adgang til Selvhjælp saaledes, at hvis Arbejderne indbetalte et Beløb paa Sparekassebog, betalte Kommunen til dem i samme Forhold som til de organiserede Arbejdere. Resultatet af dette Forhold har vist, hvor lidt det har paa sig med Talen om at hjælpe de uorganiserede Arbejdere, thi i de første 3 Aar meldte der sig kun 17 uorganiserede Arbejdere i en By som Gent med en meget udstrakt Storindustri. Der var kun, siger og skriver, een Mand, som fik 7 Fr. i Understøttelse.

Med disse Forbilleder for Øje maatte vi her i Danmark knytte os til den Form for Organisationerne, som vi havde, idet vi paa en Sammenkomst, der fandt Sted kort efter Lovens Vedtagelse, indenfor De samvirkende Fagforbund sagde til os selv: Vi maa udnytte Loven, vi maa gøre det i Tilslutning til Fagorganisationerne, men vi maa gøre noget mere, nemlig gøre Medlemskabet obligatorisk for Fagorganisationernes Medlemmer. Man havde fra alle Sider, kan jeg sige, uden Undtagelse den Mening, at det maatte være Fagorganisationerne, der førte denne Tanke ud i Livet, og det var ret naturligt, at man maatte have denne Mening, thi det var deres Medlemmer, der i fortrinlig Grad skulde have Nytte af Loven. Derfor besluttede De samvirkende Fagforbunds Generalforsamling, som nævnt, den 11. Maj 1907, altsaa det Aar, hvori Lovens Vedtagelse foregik, at søge at udnytte Loven. Resolutionen, der blev vedtaget, anbefalede at benytte Loven i saa vid Udstrækning som muligt, for at Arbejderne kan faa Andel i de Goder, Loven byder. Og fra alle Sider havde man været enig om, at det maatte være Fagorganisationerne, der maatte bære Tanken frem, thi hvis det ikke bliver vore Fagforeninger, vil Lovens Formaal: Hjælp til de fleste mulige arbejdsløse, der ikke kan faa Arbejde paa Stedet, og en eventuel Flytning af Arbejdskraften til Steder, hvor der er Brug derfor, ikke kunne ske Fyldest.

Endvidere sagde man: Vi skal oprette organiserede Arbejdsløsheds-kasser parallelt med Fagforeningerne, de skal være indenfor samme Fag og i samme Omfang, kort sagt, for ikke at bringe Forvirring skal de løbe parallelt, og det skal være obligatorisk for Fagforeningsmedlemmerne at

være Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasserne. Det kunde man gøre under de Forhold, fordi der var ikke noget, der greb forstyrrende ind, man kunde sige til alle sine Medlemmer af Organisationerne: Nu skal I for at være Medlemmer her ogsaa være Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasserne. Da vi fik Sygekasserne her i Landet, var Forholdene ikke nær saa samlede. De, der har været med til at føre Sygekasseloven ud i Verden, kan vistnok mindes, at der var ulige større Forvirring ved Starten af dem, end der har været ved Starten af Arbejdsløsheds-kasserne. Det laa i Sagens Natur, thi Sygekasserne er spredte over hele Landet, de er altsaa stedlige Organisationer; her derimod er det Landsorganisationer, der staar centraliserede ved det staaende Forretningsudvalg i København. Her var man i Stand til at samle Arbejdernes Mening paa et centralt Punkt og sætte det frem paa en Tallerken, om man vil. Det skete ogsaa. Da Sygekasseloven skulde bringes ud i Verden, da kom den ene Sygekasseformand efter den anden til Inspektøren og bad om Raad og Vejledning, det maa ikke have været noget behageligt Arbejde at sætte disse Formænd i Gang, thi der var naturligvis om en saa vigtig Sag mange forskellige Meninger, og hver ønskede sin Mening sat igennem. Her derimod lavede vi paa den Generalforsamling, jeg før nævnedes, et Mønstervedtægt-udvalg, der havde til Opgave at tilvejebringe en Vedtægt, der skulde gælde for alle Organisationer, naturligvis med billigt Hensyn til Forskelligheder, der opstaar af Fagernes Karakter, f. Eks. om det er Sæsonfag eller ikke o. s. v. I kort Tid blev der saa tilvejebragt en Mønstervedtægt, som blev Grundlaget for alle nu bestaaende Vedtægter i Arbejdsløsheds-kasserne.

Jeg skylder her at tilføje, at dette Arbejde kun blev muligt, fordi Ministeriet viste sig villigt til at give Raad og Vejledning netop for at føre Sagen igennem. Ministeriet ydede al den Bistand, der forlangtes, og forlangte til Gengæld selvfølgelig alle de nødvendige Oplysninger vedrørende de Kasser, der skulde virke, og da disse gensidige Oplysninger var bragte til Veje, og dette Arbejde havde løbet Linnen ud, fremstod Mønstervedtægten. Fra begge Sider, baade Ministeriets og Kasserens, var man enig om, at denne maatte lægges til Grund. Derfor er det ikke noget Kunststykke, ikke noget Trolderi, at Arbejdsløsheds-kasserne har kunnet tilvejebringes saa hurtigt; det var kun, fordi man arbejdede med bestaaende Forhold,